

Extrèit deu " Proclam de Pau "

Qu'ei ací, en la nosta Occitania, que los trobadors an dat a la hemna la plaça màger, obrint tàd era ua pòrta demorada clavada uei enqüèra en tant e tant de societats. E aqueths visionaris qu'èran tanben los mei grans poètas deu temps. Que ns'em desoblidat que sèt cents ans i a, quan Dante Alighieri escrivè " Lo purgatori ", los sols mots qui ne son pas en italian que'us compausava en occitan : " *Jo soi Arnaut, que plor'e vau cantant* ". E très sègles après, quand Margarita de Navana hasò arrajar despuish Pau e Nerac çò que i avè de mei ubèrt e de mei fin en occident, qu'èra la medisha saba e la medisha riquesa, e shens parlar deu noste Enric qui balhè aus reis de França e de Navarra la finessa e lo sens politic qui hasò d'ua monarquia fatigada la mei grana de tota l'Euròpa. Ací qu'ei lo noste eretatge, ací qu'ei la nosta vocacion. N'em pas Bearnés de Bearn, qu'em Bearnés deu monde, inventaires de vertat, inventaires de libertat.(...) Qu'ei fenit lo temps de la vergonha ; que comença, quan serà tard, quan serà malaisit, que comença lo temps de la fiertat.

François Bayrou, ministre de l'Education Nationale.

Extracte d'ua entrevista dada au bulletin de l'Institut Occitan

Cresi en la necessitat de donar tota la sia plaça a la diversitat de las culturas e doncas a las lengas e a las culturas dichas " regionalas ", en lor riquesa, en lor vitalitat. Son l'humus viu de nòstra nacion, de nòstra cultura, de nòstra istòria. Passarai lèu sus l'istòria de la cultura occitana. Se mescla plan sovent dab aquela de França. Contunha de portar pèira e vitalitat a nòstra cultura, gràcia a son teatre, a sa poèsia. Un escrivan coma Max Roqueta pròva, se n'èra mestier, que la literatura occitana pòt tirar glòria de noms bels e de talents reconeguts, plan en delà de las frontièras d'Occitania. Coma lengadocian, fòrça ligat a ma region e parlant occitan, soi fièr d'èsser un de sos legeires.

Donar tota lor plaça a las lengas regionalas, de qué vòl dire ? Aquò vòl dire balhar als enfants e als joves que o desiran la possibilitat de servir un contacte viu amb ua lenga e sa cultura.(...)Aquò significa tanben far plaça a una cultura e a una istòria passionantas, dins l'encastre dels programas actuals de literatura e d'istòria, per exemple.(...) L'escòla de la Republica es pas un mòtle coma se pensava al sègle passat, mas lo lòc de batison d'un ligam, d'un espaci comun de referéncias que balha a cadun la possibilitat de viure dins la libertat e en conscéncia, la fluiditat de sons enrasigaments, de sas culturas, de sas causidas. Aquò's en mai un dels sens primièrs de l'idèa de laïcitat, fixada sus la question religiosa mentre que son accepcion es plan mai larga. Per obténer aquelas fluiditat e libertat, l'Escòla de la Republica deu acceptar la diversitat e donar als enfants l'ufan e la coneissença d'Occitania.

Claude Allègre, ancien ministre de l'Education Nationale, successeur du précédent.